U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **V. B.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 8. 2005, č. j. 59 Az 155/2004 - 43,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žádost o ustanovení advokáta zástupcem v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2005, č. j. 59 Az 155/2004 - 20. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 8. 2004, č. j. OAM-2502/VL-18-08-2004, kterým byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Krajský soud žádost o ustanovení advokáta zástupcem v řízení o kasační stížnosti zamítl, neboť žalobkyně věrohodně neprokázala, že jsou u ní předpoklady pro osvobození od soudních poplatků; nesplnila tak podmínku stanovenou v § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomu podala stěžovatelka kasační stížnost, ve které namítala, že s usnesením krajského soudu nesouhlasí, protože v průběhu azylového řízení nezměnila adresu a kvůli špatné znalosti českého jazyka se nemohla spojit s advokátem Mgr. Andrejem Perepečenovym, kterého chtěla o zastupování v její věci požádat. Poukázala na to, že nemá peníze na cestu do Ostravy a na to, že stále bydlí se sestrou, která za její ubytování na ubytovně platí. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel podle § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. V dané věci stěžovatelka zastoupena advokátem není a sama rovněž nemá právnické vzdělání. Povaha rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje, však vylučuje, aby v posuzované věci bylo možno nedostatek podmínky povinného zastoupení považovat za překážku, jež by bránila o kasační stížnosti věcně rozhodnout. Jak již totiž uvedl Nejvyšší

správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, *„Za situace, kdy předmětem přezkumu je rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno žádosti účastníka o ustanovení zástupce z řad advokátů, by trvání na podmínce povinného zastoupení vedlo k vlastnímu popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, že účastník právo na ustanovení zástupce nemá*.“ Nejvyšší správní soud proto posuzoval kasační stížnost aniž by stěžovatelka byla zastoupena advokátem.

Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat tím, zda je kasační stížnost přípustná. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

Kasační stížnost směřující proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o advokáta je obecně přípustná. Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je však možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který se kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Důvody kasační stížnosti jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. a směřují vůči postupu soudu: stěžovatel tak může napadat nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], popřípadě může tvrdit, že správní řízení trpělo takovými vadami, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a proto měl soud takové rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], dále s. ř. s. považuje za důvody kasační stížnosti zmatečnost řízení před soudem [písm. c) citovaného ustanovení], vady soudního řízení, pokud mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé [písm. d) citovaného ustanovení] a konečně může být důvodem kasační stížnosti též tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby nebo o zastavení řízení [písm. e) citovaného ustanovení]. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

V posuzované věci stěžovatelka v kasační stížnosti předně namítá, že se kvůli špatné znalosti českého jazyka nemohla spojit s advokátem. Takto uvedenou námitku však nelze podřadit pod žádný důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 s. ř. s. Navíc, pokud stěžovatelka žádala o ustanovení advokáta zástupcem, není třeba, aby si advokáta zajišťovala sama a naopak taková aktivita ze strany stěžovatelky je spíše nežádoucí a v její neprospěch. Pokud by ji totiž v řízení zastupoval advokát na plnou moc, soud by jí zástupce ustanovit nemohl, i kdyby věrohodně prokázala, že jsou u ní předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, neboť by ustanovení advokáta nebylo třeba k ochraně jejich práv (ty by totiž chránil právě jí zvolený advokát). Uvádí-li stěžovatelka, že nezměnila v průběhu azylového řízení adresu, jedná se o skutečnost v dané věci zcela irelevantní. Rovněž je nepodstatná námitka, že nemá peníze na cestu do Ostravy, neboť její žádost o ustanovení advokáta byla zamítnuta z důvodu, že krajský soud považoval sdělení ohledně majetku a příjmů za nedůvěryhodné a nikoli proto, že by stěžovatelka žádné údaje o svém majetku nesdělila. Stěžovatelka tak v kasační stížnosti uvádí důvody, které nesměřují proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, neuvádí, v čem spočívalo pochybení soudu, které by mělo být důvodem, jehož oprávněnost by měl Nejvyšší správní soud posuzovat. Takovým důvodem by v posuzované věci mohly být například tvrzené vady v řízení před soudem, případně nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem, pokud by stěžovatelka zpochybnila skutková zjištění soudu nebo jeho právní hodnocení při rozhodování o její žádosti. Jestliže tak stěžovatelka neučinila, uplatňuje jiné důvody, než které připouští § 103 odst. 1 s. ř. s. a kasační stížnost je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

Uvádí-li stěžovatelka, že náklady na její ubytování nese její sestra, se kterou bydlí, jedná se o skutečnost, kterou uplatnila až po té, kdy bylo vydáno napadené usnesení (aniž jí cokoliv bránilo uplatnit ji v řízení před krajským soudem) a podle § 109 odst. 4 s. ř. s. k ní Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet.

Nejvyšší správní soud také nezjistil žádné důvody, které by měly vést k užití § 109 odst. 3 s. ř. s., jenž upravuje situace, kdy soud není vázán důvody kasační stížnosti (nicotnost rozhodnutí správního orgánu, zmatečnost řízení soudního, nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu) a proto podle § 46 odst. 1 písm. d), § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu